

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

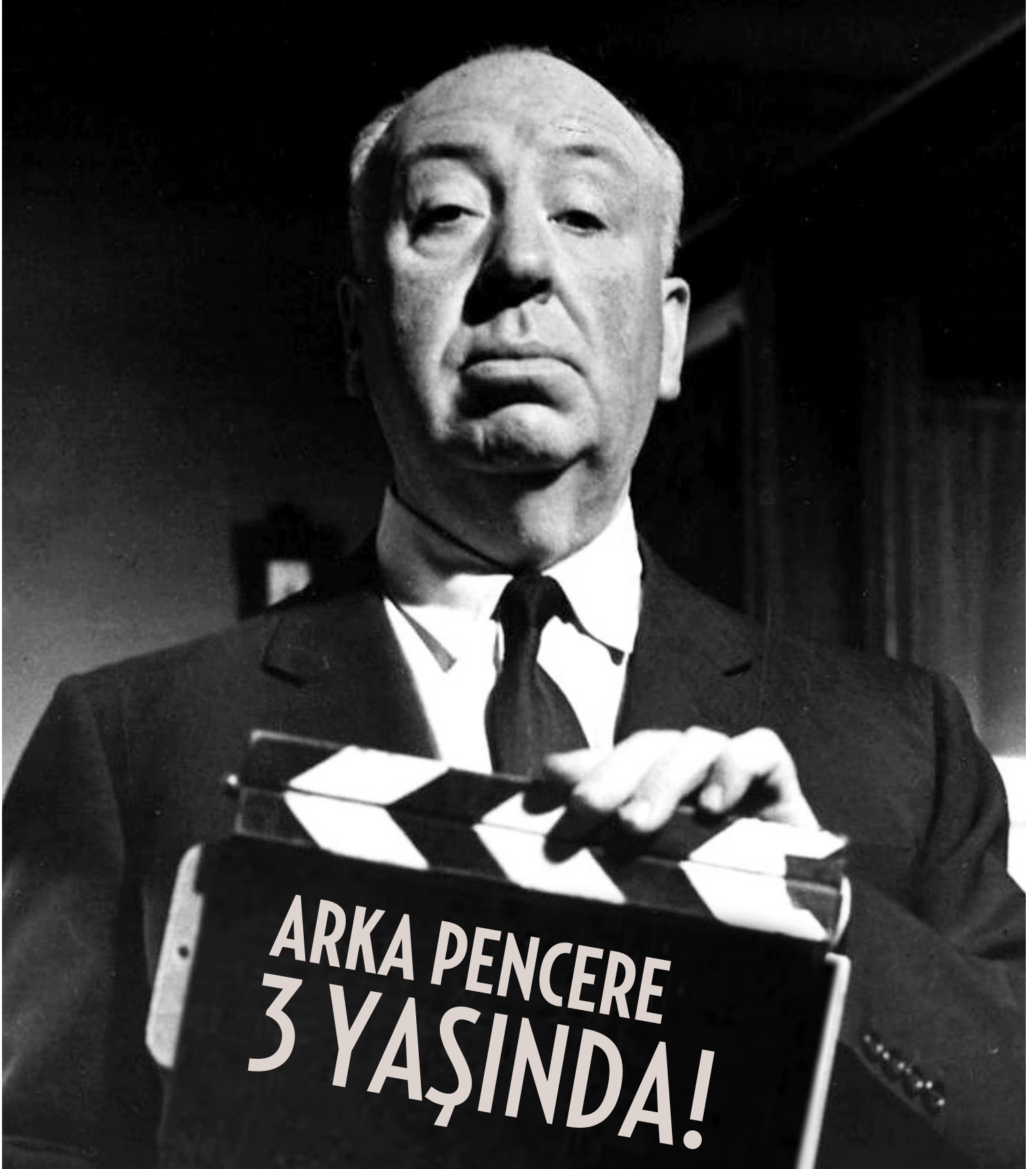
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BUZ DEVRİ 4™

KITALAR AYRILIYOR

TÜM AİLENİZLE BİRLİKTE
KAHKAHA DOLU BİR MACERAYA
HAZIR MISINIZ?

ŞİMDİ 3D BLU-RAY™, BLU-RAY™,
DVD ve VCD'DE!

Ice Age Continental Drift™ TM & © 2012 Twentieth Century Fox Film Corporation, Tim Allen Saklar.
© 2012 Twentieth Century Fox Home Entertainment LLC, Tim Allen Saklar. TWENTIETH CENTURY FOX, FOX
and associated logos are trademarks of Twentieth Century Fox Film Corporation and its related entities.

tiglon

ARKA PENCERE

3 YAŞINDA!

TAM 3 YIL ÖNCE BUGÜNLERDE, YAYINDA OLAN İLK SAYIMIZIN HEYECANI İÇİNDEYDİK. BİR ARAYA GELİP bilgisayar başında dergimizin sayfalarını çevirirken basılı bir dergide aldığımız hazzi ve tatmini alıp almadığımızı test ediyorduk. Bütün sayfaların çıkışını alıp öyle okuyan arkadaşlarımız vardı (hatta hâlâ var). Türkiye’de e-dergi kavramı daha çok yeniydi ve birkaç örnek vardı sadece. Türkiye’de sinema eleştirmenliği konusunda yıllardır emek vermiş, sinema yazınında adları bilinen ve yazdıkları ilgiyle okunan birkaç ismin bir araya gelerek oluşturdukları bu online sinema dergisi, Hitchcock sevgisini sinemanın temeline koyup bunu da her sayfasında belli eden bir yayın oldu hep.

Hiçbir yayın grubuna, şirket ya da tüzel kişiliğe bağlı olmaksızın bağımsız ve derin sinema tutkusundan güç alarak, fedakarlıklarla tam 158 hafta aralıksız olarak okuyucularının karşısına çıktı...

Arka Pencere, şimdiye kadarki bu 3 yıllık yayın hayatında az şey başarmadı. Öncelikle Türkiye’de hâlâ özveriyle, tutkuyla ve istekle çalışıldığında birçok zorluğun aşılabileceğini kanıtladı... Tam 158 hafta boyunca vizyona giren irili ufaklı her filme (700’den fazla) ve ev sinemasında satışa çıkarılan DVD’lerin 500’den fazlasına eleştiri yazıldı. 158 hafta boyunca sinema tarihinin “Aşkdan da Üstün” bir duyguyla bağlı olduğumuz başyapıtlarını yazdık. Kimileri Türk sinema yazınında pek de yazılmamış filmlerdi. “Lekeli Adam” ve “Gizli Ajan” sayfalarımızda da oldukça ender yazılan klasiklere yer açtık... “Esrar Perdesi” ve “Ölüm Kararı” sayfalarımızda da yaygın medyada pek rastlamadığımız dosya konularını ve araştırmalarını sunduk okuyucularımıza... Okan Arpaç, Burak Göral, Murat Özer, Burçin S. Yalçın’dan ve görsel yönetmenimiz Bilgehan Aras’tan oluşan yayın kuruluna genci deneyimli 50’ye yakın yazarın katkısıyla hazırlanan Arka Pencere bakın daha neler yaptı:

* Arka Pencere, gelenekselleştirdiği “Altın Kestane Ödülleri” ile Hollywood’un “Altın Ahududu” geleneğini Türk sinemasına da uyarladı. Her yıl giderek daha fazla ses getiren kestane ödülleri, kazananların bir miktar da olsa titreyip kendilerine gelmelerini sağladı. Afiyetle midelerine indirip aynen bildiğini okuyanlar içinse yapacak hiçbir şeyimiz yok artık! Altın Kestane Ödülleri, 2013 yılından itibaren daha büyük ve daha ses getiren bir sunumla kamuoyuna duyurulacak...

* Arka Pencere, her hafta aralıksız yayımladığı “Aşkdan da Üstün” köşesinin ilk 50 filmini kitaplaştırdı ve bir kaynak kitap olarak sinema tutkunlarına sundu. “Aşkdan da Üstün 50 Film Daha” kitabını çok yakında raflarda bulabileceksiniz...

* Arka Pencere, çok da düzenli bir şekilde yapılamayan ama önemli bir eksik olarak gördüğü “Sinema Yıllığı” geleneğini de başlatarak “Arka Pencere 2011 Sinema Yıllığı”nı oldukça şık bir baskıyla ve de ekonomik bir fiyat etiketiyle bütün sektöre ve sinema okurlarına sundu. Önümüzdeki sene de “2012 Sinema Yıllığı”nı yine aynı kalitedeki bir kitap olarak sunabilmek için çalışmalara başladı...

* 2012, Arka Pencere’nin mobil versiyonunun da denemesinin yapıldığı yılı. Önümüzdeki yıl bu konudaki aksaklıklar da giderilecek ve Arka Pencere, iPad ve iPhone gibi mobil cihazlarda da güncel olarak sorunsuzca takip edilebilecek...

Ne yazık ki 3. yaşını Facebook’un sansürcü yaklaşımı yüzünden biraz buruk olarak kutluyor olsa da, Arka Pencere’nin daha birçok sürpriz projesi var. Bunları da zamanı geldikçe birer birer açıklayacağız... Ama konusu açılmışken de Facebook’ta sunduğumuz içerikleri özleyenler için, Facebook’un Türkiye temsilcileriyle yazışmaların sürdüğünü, bu arada Twitter hesabımızı da artık daha aktif olarak harekettendirdiğimizi de belirtelim...

Tam üç yıl önce ikinci sayımızın “Celse Açılıyor” sayfasında şöyle demişiz: “Ağız tadıyla yazacak, ağız tadıyla sinema dergisi yapacağız. Sizler ağız tadıyla bir şeyler okuyun diyerek, elimizden geleni ardımıza koymayacağız. Bu pencere bizim. Sizin. Hepimizin.” Bugünden bakınca sanki üç yıl önce değil de dün yapmışız gibi geliyor bize... Çünkü aynı cümleyi her hafta, yani tam 158 haftadır hazırladığımız her sayıyı yayına verirken de geçirdik aklımızdan... Siz okudukça da, biz daha bir sürü 158 hafta Arka Pencere yapmaya niyetliyiz...

“Trendeki Yabancı”nın da dediği gibi “Sinema salonunu en son siz terk edin!”

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇIN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

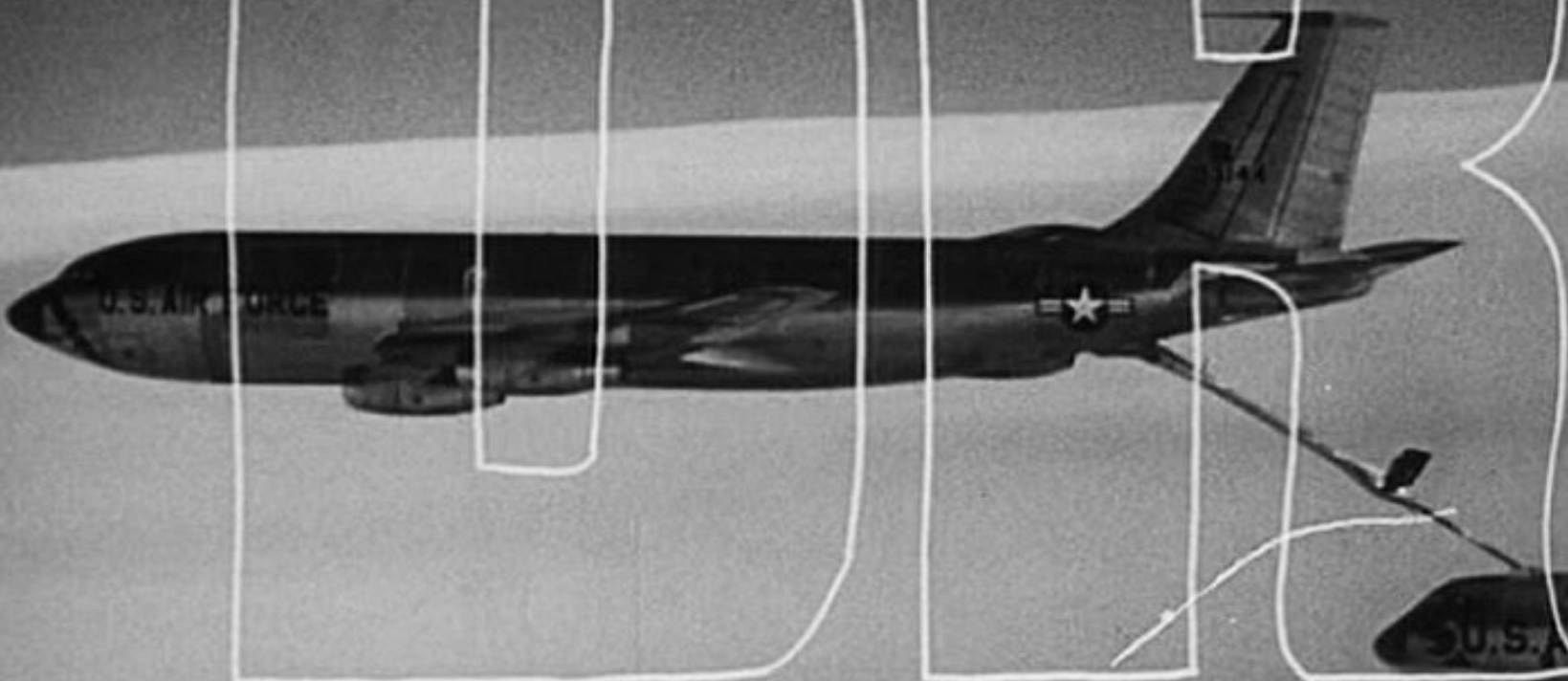
GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS LOGO TASARIM: ERKUT TERLİKSİZ HTML UYGULAMA: BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, MURAT ERŞAHİN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

STRANGELO

COPYRIGHT (C) MCMLXIII HAWK FILMS LTD. ALL RIGHTS RESERVED

6 ÇOK BİLEN ADAM

Skyfall; Babamın Sesi; Evim Sensin;
Hayalimdeki Aşk (Ruby Sparks).

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Arka Pencere'nin 30 Ekim 2009'da başlayan
üç yıllık serüveninde kendini kaybediyor bu hafta...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Stanley Kubrick'ten benzersiz bir soğuk savaş taşlaması:
"Garip Doktor" (Dr. Strangelove Or: How I Learned To Stop
Worrying And Love The Bomb)... Burçin S. Yalçın imzasıyla.

22 LEKELİ ADAM

Robert Aldrich'in geç döneminden sağlam bir western çalışması:
"Ulzana" (Ulzana's Raid)... Murat Erşahin imzasıyla.

24 AİLE OYUNU

Rock Of Ages; Karanlık Gölgele (Dark Shadows); Dehşet Kapanı
(The Cabin In The Woods; Gökten Bir Uydu Düştü (Le Skylab).

32 SAPIK

Arka Pencere'nin üç yılından yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

LOVE
OR:
HOW I
LEARNED
TO STOP
WORRYING
AND
LOVE THE
BOMB

IR FORCE

TS RESERVED

SKYFALL

YÖNETMEN Sam Mendes

OYUNCULAR Daniel Craig,

Judi Dench, Naomie Harris,

Javier Bardem, Ralph Fiennes,

Bérénice Marlohe, Albert Finney,

Ben Whishaw, Rory Kinnear

YAPIM 2012 İngiltere-ABD

SÜRE 143 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

BİLİYORSUNUZ, JAMES BOND 23. 'RESMİ' FİLMİYLE KARŞIMIZDA BU HAFTA...

'Resmi' ifadesini bu toplamın dışında kalan bir film yüzünden kullanıyoruz. Yapımcı kavgaları ve telif meselesi yüzünden bu sayının içinde yer almayan "İnsan Gibi Yaşa" (Never Say Never Again, 1983) Bond filmi gibi başlamayan, Bond filmi gibi ilerlemeyen 'gayrı resmi' hatta 'bağımsız' bir Bond filmidir. Film, Bond'un başarısız olduğu bir kurtarma simülasyonu ile başlar. Hatta kendisine dikkat etmediği, formdan düştüğü için M tarafından da azarlanır. İngiliz ajanı son kez canlandıran Sean Connery, Bond'un da yaşlanmaya yüz tuttuğu bir macerada (pek de güçlü bir senaryosu yoktur ayrıca) birazcık da olsa alıştığımızın dışında bir profille çıkar karşımıza...

2006 yılında karşımıza gelen yeni Bond ve onun ilk filmi "Casino Royale" de stüdyo işi olmasına rağmen yine 'farklı' olma amacı taşıyordu. Sean Connery ve Roger Moore Bond'larından daha derin, Timothy Dalton ve Pierce Brosnan Bond'larından daha 'ruh' sahibi bir James Bond yaratma gayreti, yapımcıları alışıldık tipolojinin biraz dışında bir aktörle beraber, yaratıcısı Ian Fleming'in ilk orijinal Bond macerasına geri döndürdü. İki binli yıllar için 'update' edilmiş (genç, daha atak, teknoloji uyumlu, daha duygusal) Jason Bourne gibi yeni çağ ajanlarına karşılık Bond, kendi çizgisinden de uzaklaştırılmadan daha 'insan' bir eski usül ajan olarak baştan yorumlandı. Daniel Craig'in fiziğinde hayat bulan 'yeni' Bond, iyi yazılmış bir senaryo ve Martin Campbell'in başarılı yönetimiyle oluşturuldu. Derinlikli olay örgüsü, dışileştirilen M'yle karikatür boyutundan uzaklaştırılan Q'su ve bazen bayağılaşma sınırlarında dolaşan çapkınlık seanslarının uzağındaki Bond'un kişisel dünyasına da alıştığımızdan fazla yer veren ve aksiyona da doyuran film başarılı bulundu. Sonraki, Marc Forster'in "Quantum Of Solace"ı önceki film kadar başarılı değildi belki ama yeni Bond'un cilasını parlatan bir yapımdı.

Sam Mendes'in neredeyse falsosuz yönetmenlik performansı ile sunduğu "Skyfall", son Bond filmi olmadığını çok net bir şekilde söylüyor olmasına rağmen, öyle bir 'son film' duygusu yaratıyor ki; üç filmdir başka türlü bir seyir keyfi aldığımız bu 'yeni Bond'a sanki veda etmek zorundayız gibi hissediyoruz bittiğinde.

Öncelikle haftalarca İstanbul ve Adana'nın trafikleri felç edilerek çekilen sahnelerin "Takip: İstanbul" fiyaskosundan katbekat iyi olduğunu belirtelim de bu konu kapansın! Her ne kadar Adana caddelerini de İstanbul gibi göstermeye çalışırken trafikteki arabaların 01 plakaları gözardı edilmiş olsa da bu sadece dikkatli Türklerin gözüne takılan detaylar olacaktır.

Bond'un da dillendirdiği gibi artık 'cesur bir yeni dünya' vardır. Teknolojiden güç alan, insanların oturdukları yerlerde sadece internet sayesinde bile dünyanın tüm dengesini bozacak aktivitelerde bulunabildikleri bir dünyadır bu. Düşmanların giderek grileştiği bir dünyada James Bond gibi eski usül ajanların gerekliliğinin tartışıldığı bir yeni dünya düzeni... Gençleştirilmiş Q bile artık bütün o cıfcaflı teknolojik oyuncaklarla uğraşmıyor. Ama buna karşılık Bond'a verdiği sinyal verici fena halde retro bir alet!

M kendisinin yerini dolduracak yeni M'e karşı kendi sistemini ve Bond'u kolluyor. Ağır yaralanmasının ardından 'hasarlı' yeniden doğuşunu onaylayarak, onu M16'yı tehdit eden bir 'eski oğul/yeni düşman'a karşı savaşması için cephenin önüne sürmekten geri kalmıyor yine de. Yani Bond'un yeni macerası, TV'de yayınlanan her ajan/polis dizisinin birkaç bölümünde işlenen klişe bir hikaye: Eski bir oyuncu oyun sahasına düşman olarak geri döner. M'in emri altında çalışmış Silva teşkilat tarafından bir görev sırasında ölüme terk edildikten sonra güç toplayarak geri dönmüş, tehlikeli bir terörist olmuş ve şimdi intikam istiyordur. Bond'un karanlık tarafa geçeni, hatta onun eşcinsel bir suretidir kendisi! Bond'un Silva ile ilk karşı karşıya kaldıkları sahne ise "Skyfall"un kuşkusuz

"Skyfall" öyle bir duygu yaratıyor ki, bundan sonra çekilecek Bond filmlerinin, "Casino Royale"den başlayarak üç filmdir süren tondan giderek uzaklaşacağını ve eski Bond'lara yaklaşacağını haberliyor.

Javier Bardem'in can verdiği Silva, Bond'a kur yaparak, "Her şeyin bir ilki vardır. Ne dersin?" diye imalı bir teklif yapıyor. Bond'un cevabı beklenmedik: "İlk olduğu ne malum?"

en güçlü sahnesi... Hatta bütün filmi bu sahne için çekmişler demek bile mümkün neredeyse...

Çünkü Silva, Bond'u kendi kendisiyle hesaplaştırıyor. Tabii ki bir Hollywood stüdyosunun elverebildiği ölçüde... Javier Bardem'in olağanüstü bir performansla can verdiği Silva, Bond'a kur yaparak, cinsel bir imada bulunmak amacıyla "Her şeyin bir ilki vardır. Ne dersin?" teklifinde bulunuyor. Bond'un cevabı beklenmedik: "İlk olduğu ne malum?!"... Her ne kadar basit bir olay örgüsüne sahip olsa da, hiçbir Bond filminin girmeye cesaret edemediği sulara ufak ufak girebiliyor film...

M'in ne derece koruyucu/kollayıcı olduğu tartışmalı 'anne'liği, Bond'un yetimliği ve babaevinin patlatılmasıyla geçmişe çekilen süngerle son buluyor "Skyfall". Bunlar eskiden izlediğimiz Bond filmlerinde görmeye alışık

olmadığımız detaylar kuşkusuz.

Ama gelin görün ki Bond'un babaevine dönüşüyle simgelenen eski Bond filmlerine dönüş finali biraz can da sıkıyor. Dişi M'in yerini Bond'la yarı ciddi bir dalaşmaya girecek yeni bir erkek M'e bırakması, Bond'la sürekli kurlaşacak Moneypenny'nin görevine başlaması, eski Bond müziğinin tam da o versiyonuyla çalınıyor olması bundan sonra izleyeceğimiz Bond filmlerinin tonunun "Casino Royale"den başlayarak üç filmidir süren tondan giderek uzaklaşacağını ve eski Bond'lara daha çok yaklaşacağını haberliyor sanki. [A]

Jenerik, Bond'un cenazesini çağrıştıran içeriği ve Adele'in şarkısıyla en iyi Bond jeneriklerinden biri oluyor...

Küçük aksiyon filmi klişeleri bu iyi yapılmış 'yeni çağ' aksiyonlarına yakışmıyor... Maalesef birkaç tanesi "Skyfall" da da var...

GÖRMEK İNANMAKTIR.

ELIO GERMANO MARGHERITA BUY CEM YILMAZ GIUSEPPE FIORELLO PAOLA MINACCIONI VITTORIA PUCCINI ANDREA BOSCA CLAUDIA POTENZA

Sakane MİSAFİR

BİR FERZAN ÖZPETEK
FİLMİ

Şimdi
DVD ve VCD'de!

ÜCRETSİZ KARGO
CMYLMZ FİKİRSANAT

FİDA
FİLM

tiglon

BABAMIN SESİ

BABALARIN SESİ, BU TOPRAKLARDA GÜR ÇIKAR. ÇÜNKÜ HEM EVDEKİ OTORİTENİN hem de 'varlığımızı varlığına armağan' etmemizi isteyen, devlet babanın sesidir bu sesler. "Babamın Sesi"nde babanın iki haline de rastlıyorsunuz. Kendilerini görmüyoruz, biri sesiyle diğeri de kah telefondaki tacizleriyle kah mahkeme bildirimi ya da polisleriyle varlıklarını, ama en çok da otoritelerini hissettiriyor.

Maraş Katliamı'ndan zar zor kaçıp sonrasında Elbistan'a yerleşen Doğan ailesinin fertleri de 'babaların' taleplerini yerine getiremiyor. Evin babası iş için gittiği yurtdışından kasetler aracılığı ile dillendiriyor isteklerini... Devlet baba da yaşattıklarıyla... Geçmişin üzerine, ki geçmiş sadece ailenin değil aynı zamanda bu ülkenin de tarihi, sünger çekilsin istiyor babalar, bunun için 'unutun' diyorlar. Özellikle evin büyük oğlu Hasan, katliamını hatırladığı ve talepleri içselleştiremediği için bayrağı ilk o çekiyor babalara ya da otoriteye. Küçük oğlan Zeynel ise zaten geçmiş pek hatırlamıyor. Ama sürekli de değişiyor. Base ise gittikçe suskunlaşarak tepkisini gösteriyor... Ki film bu haliyle Andrey Zvyagintsev'in ilk filmi "Dönüş"le (Vozvrashchenie) akraba oluyor adeta.

Ama tüm bunlar olurken ne babayı görüyoruz ne Hasan'ı. Kamera hep Base ve Zeynel arasında gidip geliyor. Baba sesiyle varoluyor. Hasan'ın sesi yok ama babanın sesinde, annenin yüreğinde ve hikayesinde o da çıkıyor karşımıza...

"İki Dil Bir Bavul" ile iyi bir başlangıç yapan ekip (Özgür Doğan bu filmde yapımcı olarak kulvar değiştirirken, Zeynel Doğan, Orhan Eskiköy ile yönetmenlik koltuğuna oturuyor) ilk filmlerinde bu topraklarda varlığı bilinen ama görülemeyen ana dil sorunsalını daha görünür kılama çabasıdayken, "Babamın Sesi"nde yine bilinen ama duyulamayan seslere öncelik veriyorlar. Bunun için ses daha bir önemli filmde. Ses, önce sakıncalı bir dilin kelimelerine, sonra cümlelerine dönüşüyor, ki, filmin anlatımında da özellikle bu vurgu gözetiliyor. Ama kesik kesik kalıyor cümleler... Özellikle Base ile Zeynel arasında beliren kekeme bir iletişim söz konusu. Kekeme derken suskunluklar, başlayan

ama sonu getirilemeyen cümleler, Türkçe başlayıp Kütçe konuşmalardan bahsediyoruz. Lakin bu kekeme halin bir karşılığı, elbet kaynağı var bu topraklarda. Konuşturulmayan, susturulan haller, olaylar kekemeleştiriyor insanları...

Doğan ailesinin kekemeleşmesinin kaynağında da Maraş Katliamı ile Kürt sorununun aileyi gölge gibi takip eden etkileri var. Üstelik hem Kürt hem de Alevi olmanın getirdiği katmerli bir kekemeleşme durumu söz konusu... Lakin ekip "İki Dil Bir Bavul"da olduğu gibi yine insani bir bakış açısını elden bırakmıyor. Bir insan neden inancı yüzünden katliama maruz kalır ya da neden ana dilini konuşamaz soruları insani bir perspektiften seyirciye soruluyor.

İlk filme göre fark ise, ironik bir bakış yerine mesafeli bir yaklaşımın söz konusu olması... Bu mesafeyi de yaşanan acıların insanlardaki etkisine yormak gerek. Özellikle Zeynel'in okulunu ziyaret ettiği sahnede, kamera boş sınıfta dolaşırken onun dışarıdan geçmişine bir mesafe koyarak bakması, ki Zeynel bu sahnede adeta Zülküf'ün büyümüş hali gibidir, bize bunları düşündürüyor.

Filmin merkezinde yer alan Base, hep ağlatılan anaların bu filmde vücut bulmuş hali gibi... Dua etmekten başka şans tanınmayan analar. Ama şunu da içten içe hissettiriyor film, ne olursa olsun analar çekiyor tüm kahrını bu coğrafyada... Bu anlamda Sokurov'un "Aleksandra"sında cephede dolaşan ana ile acılar arasında dolaşan Base'nin birbirlerinden bir farkı olmadığını hissediyorsunuz.

Son tahlilde "Babamın Sesi" geçmişte üstü örtülen ne varsa onlarla helalleşmedikçe farklı farklı şekilde yeniden karşımıza çıkacağını bir aile hikayesi üzerinden ele alıyor. Filmdeki, gövdesine kireç sürülmüş ağacın yağmur yağarken kirecini akıttığı sahne bunun için anlamlı. Çünkü, ağacı korumak için sürülen bu kireçler derde deva olmuyor. Acılar kireç tutmuyor...

Kadın oyuncu Base Doğan, eşine zor rastlanır bir performans sergileyip, filmi sırtlıyor.

Maraş Katliamı'nın anlatıldığı sahne filmin gücünü taşıma konusunda yetersiz kalıyor.

YÖNETMENLER Orhan Eskiköy, Zeynel Doğan

OYUNCULAR Base Doğan, Zeynel Doğan,

Gülizar Doğan, Ali Kul

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM Tiglon (Perişan Film)

Filmde 'baba'nın iki haline de rastlıyoruz. Kendilerini görmüyoruz, ama biri sesiyle diğeri de polisleriyle varlıklarını ve otoritelerini hissettiriyorlar.

EVİM SENSİN

OTUZ BEŞ YAŞ YOLUN YARISI EDİYORSA, ORTALAMA 70 YILLIK ÖMRÜMÜZDE DAİMA kendimizden bir iz bırakmak isteriz bu dünyaya... Kimisi ürettiği eserlerle, bazıları yaptığı iyiliklerle, birileri de hiç değilse adı sonsuza dek yaşasın diye 'üreyip' çocuk yaparak bu kervana katılır. Tüm bu davranışların altında şüphesiz 'unutulma' ve sonsuza dek 'yok oluş' korkusu-kaygısı yatar. Bir de tabii daha yaşarken 'unutmak' ve 'unutulmak' var ki, her insanın en büyük korkusu bu olsa gerek. Hele istem dışı bir şekilde, beyin bunu kendiliğinden yapmaya karar veriyorsa... Tahmin ettiniz, mevzu Alzheimer.

Belli ki şarkıcılığının yanı sıra filmleriyle de hatırlanmak isteyen Özcan Deniz, genelde yaşlılarda görülen bir hastalığın bir çeşidini gencecik bir kız üzerinden hikayeleştiriyor. İlk yönetmenliği "Ya Sonra" ile fena sayılmayacak bir romantik komediye imza atan Deniz, bu sefer alengirli öykünün taşlı yollarında tökezliyor.

Fahriye Evcen'in canlandığı Leyla, evli olduğunu bilmeden aşk yaşadığı bir adamdan olaylı şekilde ayrıldıktan hemen sonra, zengin babasının yanında çalışan inşaat işçisi İskender'le (Özcan Deniz) tesadüfen tanışıyor. Zengin babanın 'Hulusi Kentmen tavırları'na rağmen, yıldırım aşkıyla evleniyorlar. Lakin musibet kapıda; Leyla yaptırdığı testler sonucu hafızasının hızla silinmeye başladığını öğreniyor. Film de bu noktadan itibaren melodramın ve acıtıcı gelişmelerin suyuna dümen kırıyor.

"Aşk Hikayesi"nden (Love Story) beri 'iradeleri dışında birbirini yitiren âşıklar'ın göz yaşartıcı öyküleri seyirciyi hep etkilemiştir. "Evim Sensin" için de şöyle bir hafızayı yoklarsak; "Pisi Pisi"de (1975) ameliyat sonrası bilincini kaybeden Müjde Ar'dan, "Sil Baştan"da (Eternal Sunshine Of The Spotless Mind) anılarını sildiren âşıklara, "50 İlk Öpücük"te (50 First Dates) her güne hafızası sıfırlanarak uyanan Drew Barrymore'dan "İncir Reçeli"nde (2011) gün günden eriyip giden Melike Güner'e nice 'sevdiğini yitiren' karaktere rastlarız. "Evim Sensin" ise 2004 Güney Kore yapımı "Hatırlanacak Bir Anı"nın (Nae Meorisokui

Jiwoogae) yeniden çevrimi...

Afişte orijinal filmin ya da senaristinin adını anmak yerine, 'uyarlama senaryo'nun karşısında sadece Özcan Deniz adına yer veren "Evim Sensin", 2011 yapımı "Beni Unutma"yı da çağırıştırıyor. Burak Göral'ın yaşanmış bir olaydan esinlenerek senaryosunu yazdığı "Beni Unutma" gerçi farklı yapısıyla "Hatırlanacak Bir Anı"dan ayrışıyor. "Evim Sensin" in hem Kore filmini kaynak alması hem "Beni Unutma"yı hatırlatması, tartışmaların asıl konusu olacak gibi gözüküyor.

Ancak asıl tartışılacak şey, Özcan Deniz'in bu filmde 'üslup' denemesi yapıp yapmadığı... Neredeyse Apaçi saçlarla ve belinde alet-edevat takımlarıyla dolaşan, slow-motion çekimlerle kendi (erkek) çekiciliğinin güzellemesini yapan Deniz, Fahriye Evcen'e de öyle bir rol biçiyor ki beğenmekle nefret etmek arasında gidip geliyoruz. Sürekli "ihihi" türünden gülücük sesleri çıkaran, bazen saçları bazen davranışlarıyla Uzakdoğulu bir liseli kızı andıran Evcen, acaba filmin orijinali Güney Kore çıkışlı olduğu için mi böyle davranıyor, dedirtiyor. Fakat arada mesela "Kara Gözlüm" (1970) filmindeki Karadenizli Azize'yi (Türkan Şoray) canlandırıp "Sen Benim İdun" gibi yüreğe işleyen bir türkü seslendiriveriyor. Yine Evcen'in babası yahut doktoru, karikatürle gerçeklik arasında gidip gelirken eski Yeşilçam 'kartonluğu'nu hatırlatıp, dramatik dengeyi bozabiliyor. İskender'in annesi rolünde yine harika gözükten Özyay Fecht ve diğer yan karakterler de karikatürlükten nasiplerini alıyor.

Tam anlamıyla toparlanamamış, karakterlerin kimlikleri ve 'oynanışı' sebebiyle 'yabancılaşma' efekti yaratan, eğer tüm o 'numara'ların bilinçsizce yapıldığını varsayarsak 'kötü olmuş' da diyebileceğimiz "Evim Sensin", sırf can yakan öyküsüyle bu türden 'melo'lara bayılan seyirciyi salonlara yine de çekecek gibi gözüküyor.

Son yıllarda nasıl ki "Anlamazdın", "Hayde" gibi parçalar filmler aracılığıyla hit olduysa, "Sen Benim İdun"u da aynı akıbet bekliyor.

"Ya Sonra"nın ardından Özcan Deniz, çıtayı düşürüyor. Bir sonraki filmde toparladı, toparladı...

YÖNETMEN Özcan Deniz

OYUNCULAR Özcan Deniz, Fahriye Evcen, Sait Genay, Özyay Fecht, Levent Öktem, Güneş Hayat, Kayhan Yıldızoglu

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 105 dk.

DAĞITIM UIP (Avşar - DNZ)

Tam anlamıyla toparlanamamış, karakterlerin 'oynanışı' sebebiyle 'yabancılaşma' efekti yaratan, düpedüz 'kötü olmuş' da diyebileceğimiz bir film.

HAYALİMDEKİ AŞK

SİNEMANIN EN ÇOK BESELENDİĞİ HAYALLER AŞKA DAİR OLMALI, SANATIN VE HAYATIN pek çok veçhesi gibi. "Hayalimdeki Aşk" da aslen, edebiyatla kurulan aşk hayalleri üstüne bir film. Bir yanıyla pek beklendik, formüle dayalı, bir yanıyla alıştıklarımızı tersine çevirmek isteyen, oyunlu, sevimli, duygulu bir hikaye anlatıyor. İddiası bununla sınırlı olduğu ölçüde vaat edilen, epey eğlenceli bir seyir.

Esas oğlan, henüz çok gençken parlak bir roman yazmış ama şimdi tıkanmış yazar Calvin. Sevgilisinden ayrılmayı uzun süredir hâlâ sindirememiş, yeni insanlarla tanışmayı beceremiyor, kardeşi dışında bir arkadaşı bile yok. Başka bağımsız romantik film unsurları da eksik değil, daktiloyla yazmalar, terapistle sohbetler, hippie ebeveynler gibi. Tabii ki şirin, hareketli, neşeli, bağlı, kırık genç kadın zaten yolda. Derken, biraz da doktor tavsiyesiyle, rüyasında gördüklerinden ilhamla Calvin bir kadın hakkında yazmaya başlıyor. Giderek ona âşık olmasına kadar yadırgamak seyircinin aklına gelmeyebilir ama işler oradan sonra karışıyor. Çünkü Calvin'in kitabındaki Ruby karakteri, bir gün evde, kanlı canlı karşısına dikiliveriyor. Hem de hep ordaymış gibi. İşte aşk, hayaller, ilişkiler ve sevgililer üstüne ilginç gelişmeler, öylece geliveriyor.

Ruby'nin gerçek olduğuna inanmak ve buna şaşırmakla geçen dakikalar, bir sürprizin fazla sürprizsiz bir şekilde ilerlemesinin keyifli temsiliyle izleyeni baş başa bırakıyor. Derken, her şeyin masallardaki gibi gitmemeye başlaması diye bir şey var hayatta, daha doğrusu hayatta hep var ama filmlerde bir dönüm noktası olarak karşımıza çıkıyor, malum. Ruby'nin o kadar da mutlu olmadığını gören Calvin, madem daktilo bende diye düşünerek, küçük müdahaleler yapmaya kalkıyor. Ama yolunda gitmeyen işler, böyle hiç düzelmüyor haliyle. Ruby'nin kendisine çok düşkün olduğunu yazsa da olmuyor, her daim mutlu olduğunu yazsa da. Sadece vicdanen değil, ortaya çıkan sonuç hiçbir bakımdan tatmin edici değil çünkü Ruby'nin iradesi bir türlü serbest bırakılmıyor. Bunu anlasa da Calvin direnecek ama

bekleneceği gibi sonunda Ruby Sparks, tam anlamıyla hayallerinin kadını olsa bile, onunla hayallerindeki ilişkiyi yaşamadığını kabul etmesi gereken bir nokta gelecek, er ya da geç.

Calvin rolündeki Paul Dano aralarda kovboyluk, seri katillik, komşu çocukluğu yapsa da, onu bizde "Küçük Gün Işığım" olarak gösterilen 2006'nın Little Miss Sunshine'ındaki ergenliğiyle hatırlamak, "Hayalimdeki Aşk"a uzanan çizgi için daha elverişli. Çünkü yönetmen çifti Jonathan Dayton ile Valerie Faris, müzik üstüne televizyon programları ve belgeselleri dışında bu iki kurmaca filmle kurdukları dünyayı perdeye taşıdılar. İki filmin müziklerini üstlenen Devotchka grubunun izleyeni uzaklara doğru yolculuklara çıkaran müziğini ve solistleri Nick Urata'nın sakin sesini de buna eklemek gerek mutlaka. "Küçük Gün Işığım"ın fazla ciddiye alınan her şeye dair bir küçük naif seyahat hikayesini, ne yaklaşan ne uzaklaşan kamerasıyla seyirciyle paylaşmasının ardından, "Hayalimdeki Aşk"ta bu kez "Yo gerçek olamaz" denen hayalleri ciddiye almaya mecbur etmesi hoş bir restleşme olmuş. Paul Dano'ya gelince, konuşmayı reddeden öfkeli ergen ifadesiyle müjdelediği kuşağının aynı anda hem şaşkın hem bıkkın yüzü olmanın hakkını veriyor, kesinlikle. Zoe Kazan'a dair söylenecekler iki yönlü, çünkü filmin başrol oyunculuğunun yanısıra senaryosu da ona ait. İzleyicilerin hayallerinin kadını olmayı nereye kadar başaracağı bir soru işareti ama yazarlığının üstüne gitmesinde ve cesaret göstermesinde fayda olmalı, epey özgün fikirler çıkarabildiğine bakarak.

Âşık olmanın zaten sihir gibi bir şey olduğunu söylemesi, seyirci ne kadar ikna olmaya teşne olursa olsun, pek filmin ispat ettiği bir durum sayılmaz aslında. Tahakkümle yürüyen ilişkinin adına aşk dememek gerektiği fikrinden ilerlese daha anlamlı olurdu.

Filmin en büyük numarası, hem iyi hem kötü adam sayılabilecek Calvin ve tabii ona hayat veren Paul Dano.

Ayrıksı bir iş çıkaracak fikirlere sahip olduğunu belli ettiği halde, yeterli cesarettten yoksun oluşu, filmi formüllere teslim ediyor.

ORJİNAL ADI Ruby Sparks

YÖNETMENLER Jonathan Dayton,

Valerie Faris

OYUNCULAR Paul Dano, Zoe Kazan,

Chris Messina, Annette Bening,

Antonio Banderas, Aasif Mandvi,

Steve Coogan, Elliott Gould,

Deborah Ann Woll, Toni Trucks

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM Tigon

Edebiyatla kurulan aşk hayalleri üstüne bir film. Bir yanıyla beklendik, formüle dayalı, bir yanıyla alıştıklarımızı tersine çevirmek isteyen, oyunlu hikaye.

Emek Sineması

“Emek”çiler vazgeçmez!
86 yıl bu kuyrukta bekledik.
Yine bekleyeceğiz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://fantey.org>

siyad

Sinema Yazarları Derneği

BABAMIN SESİ

EVİM SENSİN

HAYALİMDEKİ AŞK

SKYFALL

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BABAMIN SESİ	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
EVİM SENSİN		★★		★	★	★★
HAYALİMDEKİ AŞK					★★★★	
SKYFALL	★★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★★
AŞK YENİDEN					★★	★★★★
BAŞKA BİR KADIN	★★★★			★★★★	★★★★	
BULUT ATLASI	★★★★	★★		★★★★	★★	★★★★★
CENNETTEKİ ÇÖPLÜK	★★	★★		★★★★	★★	
ÇANAKKALE 1915	★★		★★	★★	★	
GERGEDAN MEVSİMİ		★★★★		★★★★	★★	★★★★
GÖLGEDE DANS				★★★★★	★★★★★	
GÜNEŞ YANIĞI 2		★★★★	★★★★			
MELEKLERİN PAYI		★★★★			★★★★	
MUTLU ET BENİ		★★★★		★★		
PARANORMAN					★★	
ROMA'YA SEVGİLERLE				★★★★	★★	★★
STRIPTİZ KULÜBÜ	★★★★★		★★	★★	★★★★	★★★★
TAKİP: İSTANBUL	★		★	★	★	
TETİKÇİLER	☆☆☆☆☆	★★★★		★★★★	★★★★★	☆☆☆☆☆
UZUN HİKÂYE		★★★★		★★	★	
YARGIÇ DREDD	★★★★	★★		★★	★★	★★★★
DEHŞET KAPANI		★★★★	★	★★★★	★★★★	★★★★
GÖKTEN BİR UYDU DÜŞTÜ		★★★★				★★
KARANLIK GÖLGELER		★★★★★		★★	★★	★★★★
ROCK OF AGES	★★★★				★★	

ALFRED HITCHCOCK: "EĞER YAŞIYOR OLSAYDIM..."

Gazete ve dergilerde yazarlık yapan her insanın, çalışma süreci boyunca en azından bir kez "Bugüne kadar en özgürce kalem oynattığım yayın organı..." diye başlayan bir cümle kurmuşluğu vardır. Hiç uzatmadan söyleyeyim; benimki burası...

DİSİPLİN DENİLEN KAVRAMI YAŞAMLARININ EN BÜYÜK ERDEMİ OLARAK KABUL EDİP ETMEDİKLERİ KONUSUNDA ÇOK

uzun boylu tartışma yürütemeyecek bir grup sinema yazarının, tam üç yıldır, 158 hafta boyunca hiç sektirmeden, gecikmeden, ara vermeden, hiçbir filmi atlamadan, kavga dövüş yaşamadan, tek işleri bu olmadan, hem de Türkiye gibi bu işlerde 'istikrar'ın adeta mumla arandığı bir ülkede, üstelik maddi karşılık beklemeden bir sinema dergisi çıkarıyor olmasının ardında 'büyük bir sır' yok elbette. Ama Arka Pencere'nin geride kalan üç yılına bakarak, son derece mütevazı bir biçimde de olsa gerçek bir başarı ve 'disiplin' öyküsünden söz etmek mümkün bana sorarsanız.

Ünlü Alman hukukçusu Rudolf von Jhering'in (1818-1892) mükemmel bir sözü vardır: "Şekil, keyfiyetin can düşmanı ve özgürlüğün ikiz kardeşidir."

Yukarıda da söylediğim üzere, kavramsal olarak 'disiplin'e dayalı bir yaşam ve çalışma tarzını öncelik olarak seçmemiş bu bir grup sinema yazarının üç yıl boyunca ancak 'sıkı disiplinle' sağlanabilecek bir yayın istikrarı ve başarısı yakalamış bulunmasının ardında, 'sır' değilse bile, Jhering'in vurguladığı türden bazı kavrayışların yattığı, umarım rahatça görülebilmektedir.

Gazete ve dergilerde yazarlık yapan her insanın, çalışma süreci boyunca en azından bir kez "Bugüne kadar en özgürce kalem oynattığım yayın organı..." diye başlayan bir cümle kurmuşluğu vardır. Hiç uzatmadan söyleyeyim; benimki burası...

Arka Pencere, öncelikle ve her şeyden önemli olarak bağımsız bir dergi ve yazarları da bağımsızlıklarına son derece düşkünler bilindiği üzere, bunun tadını da gayet iyi çıkarıyorlar. Aynen özgürlük konusunda olduğu gibi... Ve bu özgürlüğün, 'arada bir çıkar... yazı geldikçe yayınlanır... bazen cuma, bazen salı günleri karşınızda olur...' demekle eşdeğer tuttuğum 'keyfiyet'ten çok başka bir

şekilde yaşandığını da hemen eklemeliyim. Başka pek çok pratik örnekte olduğu gibi, Jhering'in tanımı, yaklaşık 170 yıl sonra Arka Pencere özelinde de doğrulanmış durumda anlayacağınız!

Arka Pencere'nin bağımsız ve özgür olma niteliği, tıpkı 'disiplin' meselesindeki gibi, ilk bakışta 'kolayca bağdaşmayacak gibi duran' bir başka özelliğine de bağlanıyor zorunlu biçimde: Sorumluluk duymak... Sinema sanatına, eleştirisi kurumuna, okurlarına karşı duyulan sorumluluktan söz ediyorum. Örneğin, Türkiye'de ticari gösterime giren istisnasız her filmin eleştirisine hemen o hafta yer vermek ve bunu mutlaka 'filmi izledikten' sonra yapıyor olmak, bu sorumluluk duygusunun en basit kanıtı. Üç yıl boyunca, bildiğim kadarıyla İstanbul sinemalarında gösterime girmemiş, basın gösterimi yapılmamış iki film hariç, her film için kendini gösteren bir sorumluluk duygusu bu. Arka Pencere'de her filmin eleştirisi, ancak eleştirmen bizzat izledikten sonra yapılır ve bu her film için geçerlidir, kısacası keyfiyet söz konusu değildir!

'Şekil' meselesi ise içerdiği her anlam bakımından, Arka Pencere'nin bir marka haline gelmesinin baş nedenlerinden biri... Bugüne dek Türkiye'de gerek basılı mevkute, gerekse sanal alem yayınları olsun, tüm sinema dergileri içinde rahat okunurluk, estetik ve sempatiklik bakımından çok ayrı bir yerde durmayı hak eden Arka Pencere'nin 'şekli' de özgürlüğü, bağımsızlığı ve sorumluluğuyla iç içe bir görünüm arz ediyor tabii ki. Şeklimizin şemalimizin gayet düzgün olması ve işin bir 'şekil'e bağlı bulunması, özgürlüğümüzün yalın bir göstergesi.

Peşinden, sinema sanatına, başta Hitchcock olmak üzere sinemanın gerçek

yaratıcılarına yönelik sevgi ve saygı da sıraya girince, Arka Pencere'yi yaratan ruh ve felsefe de iyice belirginleşmiş oluyor sanırım. Eminim ki üstadımız Alfred Hitchcock'a, "Yaşıyor olsaydım, her hafta mutlaka Arka Pencere okurdum!" dedirtecek bir iş yapmaktayız.

Bu süreçte, 50 filmlik bir "Aştan da Üstün Filmler" kitabı (ikincisi pek yakında) ve mükemmelden biraz daha iyi bir "2011 Sinema Yıllığı" (ikincisi pek yakında) hazırladığımız, öte yandan "Altın Kestane Ödülleri" gibi olmazsa olmaz bir kurum oluşturduğumuz da düşünülürse, kısaca "Arka Pencere'nin üç yılı için ne söylesek övgü olur!" dedirtecek bir sonuca ulaştığımızı hiç çekinmeden ilan edebiliriz, ediyoruz da...

Son bir not daha düşeyim: Heyhat ve mukadderat... Her canlı gibi, sinema dergileri de bir gün gelir okurlarına veda ederler, yaşamlarına nokta koyarlar. Arka Pencere'nin de böyle bir sonla kucaklaşması kaçınılmaz. Bildiğim şey ise, çoğumuzun bunu göremeyecek olduğu! 33. yılı görenler ise muhakkak çıkacaktır...

Nice yıllara Arka Pencere...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

GARİP DOKTOR

Savaş üzerine çekilmiş en büyük kara komedi olan "Garip Doktor" (Dr. Strangelove Or: How I Learned To Stop Worrying And Love The Bomb), hem Stanley Kubrick'in engin dehasına hem de Peter Sellers'in yeteneğinin zirvesine tanık olduğumuz bir başyapıt.

STANLEY KUBRICK'İN POLİTİK YERGİSİ "GARİP DOKTOR" (DR. STRANGELOVE), ÖYLE BİR DÖNEMDE ÇIKAGELMİŞTİ Kİ, HEM

Batı hem de Doğu blokları istim üstündeydiler. Her iki taraf da birbirleriyle ilgili anlamsız niyet okumaları yapıyor, saçmasapan tevatürlere göre politika belirliyorlardı. 1960'ların başında arka arkaya vuku bulan Domuzlar Körfezi Çıkarması ve Küba Füze Krizi, bloklar arasındaki gerilimi yükseltmişti. Kapalı kutu komünist rejimlere dair Amerikan (ya da genel olarak Batı) kamuoyunda olur olmaz efsaneler üretilmişti. Bu yüzden nükleer silahlanma bir düğmeye basarak insanlığı Taş Devri'ne götürecekti raddeye gelmişti.

Stanley Kubrick ise "Garip Doktor"a tam son noktayı koymak üzereydi ki, yukarıdaki atmosfere Kennedy suikastı eklendi. Filmde sadece belli sahnelerde, repliklerde, karakterlerde revizyona gidilmekle kalmadı, vizyon tarihi de bir yıl ertelendi. Tüm bunlar "Garip Doktor"un sinema tarihinin gelmiş geçmiş en sivri dilli Soğuk Savaş komedisi olmasının önüne geçemedi elbette. İşin aslı, adına insan dediğimiz akılsız ve vicdansız canlı türünün eline silah verdiğinizde komik nedenlerle kendi köküne bile kibrit suyu dökecek kadar gözünü kan bürüyebildiğini bundan daha sert anlatan bir başka film daha bulmak zordur.

Film bir dişsesin şu cümleleriyle açılıyor: "Bir yıldan fazla süredir, Sovyetler Birliği'nin üst düzey bir silahın yapımı üzerinde çalıştığına dair meşum söylentiler özellikle Batılı liderler arasında konuşuluyordu: Bir kıyamet aygıtıydı bu... İstihbarat kaynakları, Kuzey Kutbu'nun

zirvelerinin kuytu köşelerindeki Zorkov Adaları'nda sürekli olarak saklanan bu çok gizli Rus projesinin izini sürüyordu. Nasıl bir şey inşa ettiklerini veya niye o kadar uzak bir bölgede çalıştıklarını kimse bilemiyordu." Bu 'uyarıcı' girizgahın ardından ağızındaki koca purosuyla Tuğgeneral Jack Ripper'la (Sterling Hayden) tanışıyoruz. Kendi üssünün dışarıyla tüm telsiz ve telefon bağına koparmış, ardından da nükleer bombalarla dolu B-52 uçaklarını Sovyetler Birliği semalarına yollamış. Niyeti 'kızıklar'ın üzerine bomba yağdırmak. Sonuçları umurunda değil ama gerekçesi sağlam: Çünkü söylentiye göre komünistler bir süredir Amerikalıların sularına bir çeşit zehir karıştırmaktadırlar! Çığrından çıkmış bu generale engel olabilmek için o sırada üste bulunan Yüzbaşı Lionel Mandrake (birinci Peter Sellers) uçakları geri çağırarak gerekli şifreyi ağızdan almaya çalışmaktadır. Fakat generalin zihninin pimi çekilmiştir bir kere, ağızdan komünistlere dair akıl dışı şeyler ışıtır. Mandrake ne diller dökse de şifreleri ondan öğrenemez.

Diğer tarafta Ripper'in uçaklarından birinde kafasındaki kovboy şapkasıyla Binbaşı Kong ve askerleri 'teslimat' haberini alır almaz 'kargo'yla birlikte rotalarını Sovyet topraklarına çevirirler. Aldıkları mesaja biraz şaşırsalar da, çok olağanüstü bir durummuş gibi de gelmez bu onlara.

Uçaklar Rus topraklarını bombalamak üzere seyrüsefer ededursun, ABD başkanının danışmanlarından General Buck Turgidson (George C. Scott), diğer meslektaşlarıyla Savaş Odası'nda başkanı bilgilendirmektedir. Milliyetçilik (ve aptallık) konusunda Ripper'dan aşağı kalır yanı

olmayan Turgidson, Başkan'a tane tane durumu anlatır. Başkan Merkin Muffley (ikinci Peter Sellers) olan bitene inanmaz. Birkaç dakika sonra üçüncü dünya savaşının fitilini ateşleyecek bu hamleyi bir an evvel durdurmalıdır. "Tarihe Adolf Hitler'den bu yana gelmiş en büyük kitle kıyımcısı olarak geçmeyeceğim" diyerek Rus büyükelçisini yanına çağırır ve hemen telefona sarılarak Sovyet meslektaşları Kissoff'u arar. Ona durumu anlatırken Sovyetler'in çoktan bir 'kıyamet bombası' ürettiğini, eğer Rusya'ya bir saldırı gerçekleşirse bu düzeneğin otomatikman devreye gireceğini öğrenir.

Filmin sonunda sahneye çıkan Dr. Strangelove'la birlikte üç ayrı karaktere hayat veren Peter Sellers bu filmin mizahının önemli bir kısmını yüklenmiştir ama kadronun geri kalanına da haksızlık etmemek gerekir. Filmin özellikle absürd bir yergi olmasını istediğinden, Kubrick tüm oyuncularından abartılı oyunlar vermelerini istemiştir. Haliyle Hayden da, Scott da 'şahin' generaller olarak hem bedenlerini hem de repliklerini şişkin egolu aptallıklara göre ayarlamışlardır. Filmin ironik diyaloglarının hakkını mükemmel verirler.

Finale doğru Binbaşı Kong, arızalanan bomba fırlatma mekanizmasını tamir etmek için kargo bölümüne iner. Mekanizmanın aniden çalışmasıyla kendisini bombanın üzerinde başında şapkasıyla semada süzülürken bulur. Tıpkı bir kovboy gibi hücum çığlıkları atarak ata biner pozisyonda üzerinde durduğu bombayla birlikte yere doğru inişe geçer. Herhalde bu kare "2001"de kemiğin uzay gemisine dönüşmesinden sonra Kubrick filmografisindeki en zengin manalı karedir. 21

ULZANA

Burt Lancaster'ın oyuncu ve yapımcı olarak gönül koyduğu "Ulzana", seyir zevki veren, türün hemen bütün klasik öğelerini içeren bir western olmasının yanında, tartışmalı bir Robert Aldrich filmi olarak da anılmakta.

ÖZELLİKLE 1950'LERİN SONU, 60'LI YILLARIN BAŞINDA ÇEKTİĞİ 'TÜR' FİLMLERİYLE USTA BİR ANLATICI OLARAK ANILAN

Robert Aldrich (1918-1983), zanaatkâr yanıyla da Hollywood'un gerçek emekçilerinden biri olarak gösterilir hep. "Öp Beni Öldüresiye" (Kiss Me Deadly), "Asi Cengâver" (Apache), "İstiklal Kahramanları" (Vera Cruz), "Büyük Bıçak" (The Big Knife), "Son Aşk" (Autumn Leaves), "Hücum" (Attack), "Küçük Bebeğe Ne Oldu?" (What Ever Happened To Baby Jane?), "Sus, Sevgilim" (Hush... Hush, Sweet Charlotte), "Sonsuz Uçuş" (The Flight Of The Phoenix), "12 Kahraman Haydut" (The Dirty Dozen), Aldrich sinemasının westernden korku-gerilime, dramdan kara-filme, aksiyondan savaş filmine uzanan birbirinden farklı tür ve alt türleri içeren geniş yelpazesi hakkında fikir verebilir.

1972 tarihli western "Ulzana" (Ulzana's Raid), türün hemen bütün klasik öğelerini içeren, bunun yanında, modern yol filmi anlayışına uygun bir macerasıdır Aldrich'in. Bazı eleştirmenlerin beğenisini toplayıp, 'revizyonist bir iş' olarak işaretlense de; birçoklarınınca yönetmenin vasat işleri arasında gösterilir. Beyaz adamın yanında yer alır "Ulzana". İçerdiği 'has' dram ve realist damara rağmen; siyah-beyaz netliğinde bir ekseni vardır filmin. 'Kıvırmaz' ama fazla derine de inmez. Gerçekçi olma iddiasındadır ama inandığı yerden bakmaktadır büyük resme. Karakterlerin güdülerindeki sosyolojik ve politik katmanlar yerine, genel ahlak kavramlarıyla ilgilenir. Hristiyan idealizmi ve korkuları arasında kalmış ana karakterlerinden birine

tanıklık görevi yükler. Öyküsünün içerdiği şiddet ve dehşeti ise olanca çıplaklığıyla yansıtır perdeye. 'Gibi' yapmaz, gösterir. Öyküsündeki 'ahlaki' tarafa dikkat çekmek ister ve meselesinin omurgasını, üzerinde düşündüğü kavramlar üzerine kurar.

Ülkemizde, 1974'ün Ocak ayında vizyona giren western, 1880'lerde Arizona'da geçer. 1840'larda oluşturulan, Amerikan yerlileri (Kızılderililer) için ayrılmış yerleşim bölgelerini, 'rezervasyonlarını' terk eden bir grup 'Apaçi', reis Ulzana'nın komutasında bir hareket başlatırlar. Ordunun tecrübeli iz sürücüsü; tecrübesiz genç bir teğmenin komutasındaki birlikle beraber, acımasız asileri bulup yok etmek üzere yola çıkar. Sert, şiddet öğeleriyle dolu western, çölün tekinsiz boşluğunda; Aldrich'in anlatım rahatlığından yararlanan ve seyirlik öğelerle donatılmış bir öykü sunar bize. Beyaz adamın yanında yer almayı seçmiş, Ulzana ile kişisel problemi olan Apaçi rehber, birliğin deneyimli çavuşu, yol boyunca tanıyacağımız Ulzana'nın şanssız kurbanları ve Apaçi reisinin başta oğlu olmak üzere, ona büyük bir sadakatle bağlı adamları; hikâyenin rengine büyük katkı sağlarlar.

İnsanın içindeki iyilik ve kötülükle ilgili cevaplanmamış soruları olan, inançlı ve idealist genç teğmen, etrafında gelişen kanlı vahşetin nedenlerini yol arkadaşlarıyla tartışırken, filmin bazı anlarında bir "Müfreze" (Platoon) esintisi çarpar zihne. Dönüşümlü, bazı anlar ters köşeli kaçış-kovalama, av-avcı, iyi-kötü, usta-çaylak, haklı-haksız, canî-masum öyküsünde başrolü, aynı zamanda filmin yapımcıları arasında yer alan, Robert Aldrich'in başucu oyuncularından Burt Lancaster üstlenir.

Lancaster, tecrübeli ve 'kaşarlanmış' iz sürücü 'McIntosh' rolünde, yine Aldrich'in 1954'te yönettiği ve Kızılderili-beyaz adam kavgasına farklı bir açıdan bakan ve soruna çağdaş biçimde yaklaşan "Asi Cengâver" (Apache) filminde canlandırdığı 'Massai' karakterinden farklı bir 'kahraman' olarak çıkar karşımıza. Genç teğmen 'Garnett'a, kariyerinin henüz başındaki Bruce Davison'un hayat verdiği filmde, Richard Jaeckel, Joaquin Martinez ve Jorge Luke diğer önemli rolleri üstlenirler. Deneyimli senarist Alan Sharp'ın yazdığı öykü, ilginç diyaloglar içerir. Ulzana ve adamlarının kanlı bir baskınından sonra genç teğmen, Apaçi kılavuzuna sorar. "Onlar hep böyle miydi?". "Evet" der yerli iz sürücü. "Güç için yapıyorlar bunu. Öldürdüğün insanın gücü, senin oluyor...." "Güç için mi öldürüp, tecavüz ediyorlar yani?". "Evet. Herkesin yaptığı bu değil mi? Bu topraklarda insana gereken tek şey güç"...

Eski Batı'da Kızılderili-beyaz adam kavgasının ortasında tek başına durup, neler olup bittiğini ve doğruyu anlamaya çalışan genç birinin öyküsüdür "Ulzana". Kişisel ve toplumsal hesaplaşmaların, öfkenin, nefretin, intikamın, adına kader denen razı oluşun, haksızlığın, kabullenişin ve çölün ıssızlığında yaşanan bir av-avcı oyununun hüznü hikayesidir. Beş kez Oscar adayı olmuş müzisyen Frank De Vol'ün orijinal müziği ve emektar Joseph F. Biroc'un, 'ne gösterdiğini iyi bilen' kamerasıyla değer kazanan film, McIntosh karakterinin sözleriyle anımsanabilir. "Apaçilerden nefret etmiyorum. Onlardan nefret etmek, hiç su olmadığı için çölden nefret etmeye benzer".

ROCK OF AGES

HAYATINI DANSA ADAMIŞ BİR SİNEMACI ADAM SHANKMAN; YÖNETMENLİĞİNİ üstlendiği epeyce film olmasına karşın, daha çok koreografi ustası olarak hizmet veriyor yedinci sanata. Hem yönettiği hem de koreograflarını üstlendiği John Waters yeniden çevrimi "Saç Spreyi" (Hairspray) ise şimdilik sinema kariyerinin şahikası konumunda. Shankman, müzik ve dansla ilişkisini oldukça 'naif' bir platformda yansıtıyor filmlerine, ama bu durumun büyük bir dezavantaj oluşturmadığı da ortada.

Adam Shankman'ın salonlarımıza uğramadan DVD'ye çıkan son çalışması "Rock Of Ages", Chris D'Arienzo'nun ilk kez 2006'da Los Angeles'ta sahnelenen aynı adlı müzikaline dayıyor sırtını. 1980'lerin hard rock ezgilerinin başrole soyunduğu bu müzikal, hikaye formu olarak klasik bir formülle vücut bulmasına karşın, müzik ve dansın yardımıyla keyif vermeyi başarıyor.

Birçok müzikal çalışmada olduğu gibi (son örneklerden biri de "Burlesque"), kaybedilme riskiyle yüzleşen bir mekanın kurtarılması temeline dayanıyor filmin hikayesi. Los Angeles'taki Bourbon Room'a yolu düşen taşralı güzel Sherrie ile bu mekanda çalışan Drew arasındaki aşk da hikayenin omurgasını oluşturuyor. Mekanı 'şeytan yuvası' olarak görenlerin saldırısı da bir yanda beliriyor ve filmin tutturacağı yol ortaya çıkıyor. İlk çıkışını Bourbon Room'da verdiği konserlerle gerçekleştiren süperstar Stacey Jaxx ve grubu Arsenal ise müzik dünyasının acımasızlığına dair ipuçları veriyor bize. Anlayacağınız, daha önce defalarca tanık olduğumuz bir hikaye kurgusu var "Rock Of Ages"ın ve buradan bir 'ders' falan da çıkacağı yok!

Ancak, bu filme gene de tepkisiz kalamıyoruz, belli bir hoşgörüyle bakabiliyoruz. Neden mi? Tabii ki hikayeyi sürükleyen yığınla 1980'ler şarkısı nedeniyle. Bizim gibi ilk gençlik ve gençliğini 1980'lerde yaşamış olanların temel zaatlarından biri bu işte! Def Leppard'dan Guns N' Roses'a, Pat Benatar'dan Styx'e, Foreigner'dan Extreme'e, Bon Jovi'den Twisted Sister'a, Whitesnake'ten REO Speedwagon'a, Journey'den Poison'a kadar

1980'lerin hard rock portföyünden birçok grup ve şarkıcıyı hatırlatma işlevi üstleniyor bu film. Dillere marş olmuş şarkılar eşliğinde süregiden hikayenin yüzeysellliği göze batmıyor böylece. Bu görünüm içinde Foreigner şarkılarının hikayeyi taşıma anlamında bir adım öne çıktığını söylemek de mümkün.

"Rock Of Ages"ın dikkat çekici yanlarından biri de bütün şarkıları oyuncuların seslendirmesi. Hollywood oyunculuğunun dört başı mamurluğunu belgeleyen bir durum bu; oyunculuk müessesesinin nasıl olması gerektiğini ilk elden anlatan bir gösterge. Guns N' Roses'in 'uçuk kaçık' solisti Axl Rose'dan esinlenildiği açık olan Stacey Jaxx karakterinde bizi bir miktar yabancılaştıran Tom Cruise'u bir kenara koyarsak, oyuncuların bu anlamda sınıfı geçen performanslara ulaştıklarını da söyleyebiliriz. Catherine Zeta-Jones ise işin zirvesi konumunda burada. Aktris, "Chicago"dan aşına olduğumuz müzikal oyunculuğunu daha alçak tonda bir karakterde olsa da göstermeyi başarıyor Shankman'ın filminde.

Müzikal türünün izleyiciyi kolayca kavrayan yapısından fazlasıyla nasiplen "Rock Of Ages", türün akılda kalacak, nesillere aktarılacak ürünlerinden biri olmasa da, iki saatlik süresini hissettirmeden akıp giden bir film. Adam Shankman'ın koreografi ustası oluşunun yararını gören yapım, "Ver coşkuyu!" formülünü de layıkıyla uyguluyor.

Müziğin ve dansın 'bendini çiğneyip aşan' özelliklerini hard rock gibi 'öncü' bir janrdan beslenerek yansıtan film, hikayeden kaynaklanan arızaları belli oranda da olsa kamufle etmeyi başarıyor. Dediğimiz gibi, 1980'leri doyasıya yaşamış bizim gibiler için ekstra avantajlara sahip bu çalışma. Şarkıların orijinallerini dinleyemsek de, kullanıldıkları sahneler ve oyuncuların kendilerini adanmışlıklarıyla 'çözüyor' bizi "Rock Of Ages".

Malin Åkerman, Rolling Stone muhabiri kompozisyonuyla bizi bizden alırken, müzikal yeteneklerini de sergiliyor.

İçerik boşaltılmış olmasına karşın 'doluymuş' gibi yansıtılan hikaye, zaman zaman tempoyu düşürüp 'coşku'dan uzaklaştırıyor bizi.

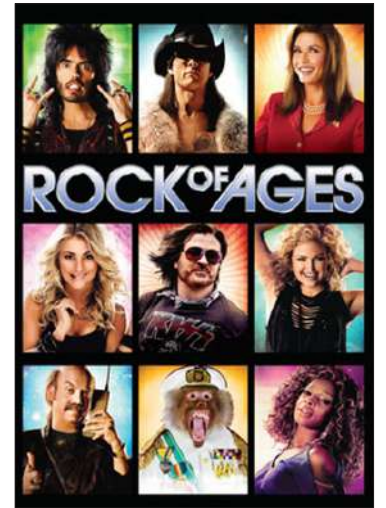
YÖNETMEN Adam Shankman

OYUNCULAR Julianne Hough, Diego Boneta, Tom Cruise, Catherine Zeta-Jones, Paul Giamatti, Alec Baldwin, Russell Brand, Malin Åkerman, Bryan Cranston, Mary J. Blige

YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 123 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon (Warner Bros.)

Bu eğlenceli hard rock müzikali, 1980'leri doyasıya yaşayanlar için olduğundan daha değerli görünebilir.

KARANLIK GÖLGELER

ORİJİNAL ADI Dark Shadows

YÖNETMEN Tim Burton

OYUNCULAR Johnny Depp, Michelle Pfeiffer,

Eva Green, Helena Bonham Carter

YAPIM/SÜRE 2012 ABD, 108 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Tiglon (Warner Bros.)

Tim Burton, gotik korku klişelerini komedik unsurlarla destekleme çabası içine giriyor.

1 966-71 YILLARI ARASINDA HAFTA İÇİ HER GÜN EKRAKLARA GELEN AYNI ADLI KÜLT TV dizisini beyazperdeyle buluşturan Tim Burton, 18. yüzyılda başlayıp 20. yüzyıla taşınan bir hikaye anlatıyor "Karanlık Gölgeler"de, tıpkı TV dizisinde olduğu gibi. Collins ailesinin yakışıklı evladı Barnabas'la, ona delicesine âşık 'cadı hizmetçi' Angelique arasındaki mücadeleyi izliyoruz bu hikayede. Aşkına karşılık vermemesi bir yana, başka bir kadına âşık olan Barnabas'a büyü yapıp onu vampire dönüştüren Angelique, kasabalıları da kışkırtıp genç adamı sonsuza kadar mezara hapsediyor, öncesinde sevdiğini elinden alıyor tabii... Takvimler 1972'yi gösterdiğindeyse, bir inşaat kazısı sırasında mezar açılıyor ve Barnabas Collins yeniden babasının kasabası Collinwood'a dönüyor. Bundan sonrası, Barnabas'ın 20. yüzyıldaki eksantrik ailesiyle kurduğu ilişkiler ve Angelique'le yaşadığı amansız mücadele ekseninde geliyor...

"Karanlık Gölgeler", gotik korkunun klişeleriyle yola çıkıyor. Cadı ve vampir unsurlarını,

aşkı katalizör olarak kullanarak buluşturuyor, onların hayat ve ölümle kurdukları bağı etkili bir şekilde önümüze getiriyor. Hikayenin girişinde kısaca geçip giden ve Barnabas'ın dilinden takip ettiğimiz bu durum, sonrası için umut vaat ediyor. Ancak mezar açılıp da Barnabas 1972'ye geldiğinde işin tadı kaçıyor biraz. Gotik korkunun yerini gotik komedi alıyor, bazen absürt komediye bile kaçabiliyor bu görünüm.

İş bu noktaya geldiğinde, teslim olmayıp 'lezzetli' bir şeyler aramaya çalışıyoruz yine de. Kimi anlarda bulmuyor da değiliz aradıklarımızı. Örneğin, her ne kadar alabildiğine 'kaba' görünse de, Barnabas'la Angelique'in 200 yıllık özlemi dindiren sevimlileri, hedefini buluyor ve ikili arasındaki 'sevgi-nefret' ilişkisinin boyutlarını net biçimde gösteriyor bizlere. Ancak böylesi hoşlukların sınırlı kaldığını, genel yapı içinde silinip gittiğini söylememiz lazım. [A](#)

Bruno Delbonnel'in açılıştan finale kadar tutarlı kalmayı başaran görüntüleri.

Barnabas karakterinin 'köyden indim şehire' tavırları, filmin atmosferini desteklemekten uzak.

Başlat

Ekstralar

Sahne Seçenekleri

altyazı

filmleri Altyazı ile izleyin
sinema derginiz her ay bayilerde

DEHŞET KAPANI

ORJİNAL ADI The Cabin In The Woods

YÖNETMEN Drew Goddard

OYUNCULAR Kristen Connolly, Chris Hemsworth, Anna Hutchison, Fran Kranz

YAPIM/SÜRE 2011 ABD, 91 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (r Film)

Kült filmlerin
koridorlarında zekice
gezinen, şaşırtıcı
bir korku-gerilim
denemesi.

SAKİN VE SIRADAN BİR SOHBETLE AÇILMIŞKEN BİRDEN HANEKE'NİN "Ölümçül Oyunlar"ının (Funny Games) girişinden fırlayan kulak tırmalayıcı 'müzik' ve kırmızı kocaman harflerle yazılmış 'film ismi'yle yolunu ta en başta belli eden bir 'sinemasever' izlencesi duruyor karşımızda. Beş arkadaş, ıssız ormandaki bir kulübeye dinlenmeye gidiyorlar. Fakat tıpkı Wes Craven'ın "Çığlık"ında (Scream, 1996) olduğu gibi, bir yandan ölümlerden ölüm beğenirken, öte yandan ünlü filmlerin sahnelerini birebir yaşıyorlar. Kulübenin bodrumunda buldukları tuhaf metni okurken hem "Şeytanın Ölüsü"nü (The Evil Dead, 1981) aklımıza düşürüp hem de istemeden toprak altında gömülü zombileri canlandırıyorlar.

Filmin sırrı sayılmaz, zira paralel kurguyla bu beş gencin iradeleri dışında sanki bir TV şovuna malzeme olduklarını hissediyoruz; buyurun size "The Truman Show" (1998)...

Kaldı ki afişine dikkatli bakıldığında kulübenin küp şeklinde olduğunu da görüyoruz; akla "Küp"

(The Cube, 1997) neden gelmesin? "Canavar"ın (Cloverfield, 2008) senaristi Drew Goddard bu ilk yönetmenliğinde yanına senarist olarak "Yenilmezler"in (The Avengers, 2012) yönetmeni, TV dünyasında "Buffy"nin yaratıcısı olarak tanınan Joss Whedon'u da alarak parlak bir işe imza atıyor. İlk yarısı, soru işaretleriyle dolu bir 'zombi' filmi olarak gelişirken, son yarım saatinde sürprizlere kucak açan bir yapıya bürünüyor "Dehşet Kapanı".

Yine "Çığlık"ta olduğu gibi, türün belli başlı klişelerini, şablonlarını dillendiren, üstelik bunu yaparken aynı şablonları 'modern' bir şekilde bünyesinde eriten film, kimbilir belki de hikaye boyunca gördüğümüz 'yönetici'lerin aslında Hollywood insanları, hatta bizler olduğunu söylüyordur. Buna da filmi izledikten sonra siz karar verin! [\[1\]](#)

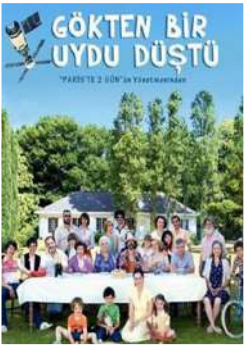
Son dakikalarda önemli bir rolle karşımıza çıkan o çok sevdiğimiz sürpriz oyuncu...

Sinemaskop ekran formatına karşın, görüntü yönetiminin yer yer zayıf kalması.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

GÖKTEN BİR UYDU DÜŞTÜ

ORJİNAL ADI Le Skylab

YÖNETMEN Julie Delpy

OYUNCULAR Julie Delpy, Noémie Lvovsky,

Sophie Quinton

YAPIM/SÜRE 2011 Fransa, 113 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD Fransızca (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (bir Film)

Çok derin cümleler barındırmayan bir film bu, ki Delpy'nin de zaten böyle bir niyetinin olmadığı aşikar.

BAZI OYUNCULARIN YÖNETMENLİĞE SOYUNMASI HARİKA OLUYOR ÇÜNKÜ onların vizöründen dünyaya bakmak, ne kadar renkli bakış açılarını olduğunu görmek ve nelerden beslendiklerine tanıklık etmek insanın sinemasal zevklerine ciddi bir katkı yapıyor. Julie Delpy de elinin hamuruyla yönetmenliğe cesaret ettiğine şükretmemiz gereken bir aktris. Yönetmen olarak belki henüz başyapıtlar üretmedi ama örneğin Richard Linklater'la "Gün Doğmadan" (Before Sunrise) ve "Gün Batmadan" da (Before Sunset) çalışmasıydı, muhtemelen "Paris'te 2 Gün" (2 Days In Paris) veya "New York'ta 2 Gün"ü (2 Days In New York) çekmek de aklının ucundan bile geçmeyecekti.

2011 yapımı "Gökten Bir Uydu Düştü" ise kendi hayatından izler barındıran bir öykü anlatıyor. Küçüklükte hayata bakışı değiştiren olayların yaşandığı klasik bir 'büyüme' öyküsü bu.

1979 yazında, Amerikan uydusu Skylab'ın Fransa semalarına düşeceğinin heyecanlı haberleri eşliğinde, kalabalık bir Fransız ailesi,

büyükanne Amandine'in 67'nci yaşgünü vesilesiyle taşradaki sayfiye evinde bir araya geliyor. 10 yaşındaki Albertine'in gözünden tüm akrabaların birbirleriyle inişli çıkışlı ilişkilerini izliyoruz.

Çocukluğunu dönüp hatırladığı bu öyküyle Delpy, aile olmanın hem kucaklayıcı hem kutuplaştırıcı yönleri olduğunu hatırlatıyor. Dönem itibarıyla, 'sağ' ve 'sol' çatışmasının bu hoşgörülü Fransız ailesinde bile huzursuzluklar yarattığının altını çiziyor. Açıkçası çok derin cümleler barındırmayan bir film bu, ki Delpy'nin de zaten böyle bir niyetinin olmadığı aşikar. Gelgelelim, çok daha büyük dramatik çatışmalara yer vermesi öyküyü biraz daha sürükleyici kılabilirdi. Delpy olan biteni 'aslına sadık' anlatma tuzağına düşmüş gibi görünüyor. Sonuç olarak gökten uç elmanın değil ama bir uydunun düştüğü Fransız usulü renkli bir aile komedisine imza atıyor Julie Delpy. [2]

Filmin tıpkı eprilmiş fotoğraflardan oluşan albümleri andıran nostaljik bir renk paleti var.

Çok ciddi bir dramatik çatışma barındırmaması filmi epeyce sendeletiyor.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Akışı: <http://www.haberakisi.com>

arKa
pencere

1 - Üç yılda iki kitap

Ömrü sinemayla geçirirken insan fark edemiyor ama zaman da geçiyor işte. Arka Pencere, 30 Ekim itibarıyla üç yaşını doldurdu. Peki bu üç yıl nasıl geçmiş? SAPIK'ça bir hatırlatma yapsak fena olmaz... Arka Pencere sayfalarından iki kitap çıktı. Alfred Hitchcock'un "Arka Pencere"siyle açılıp Yılmaz Güney'in "Umut"uyla biten ilk kitap "Aşkta da Üstün 50 Film"de (Kırmızı Kedi Yayınları), sinema tarihinin 50 önemli filminin eleştirisi vardı... İkinci kitap ise "2011 Sinema Yıllığı"ydı (Mürekkap Yayınları). Bir gelenek tekrar canlandırılсын istendi. İki kitap da eleştiri olgusunun ne kadar önemli olduğunun altını çiziyordu. Türkiye'nin genel iklimi düşünülürse iki kitapla da gururlanmamak elde değil, ki bunların seriyeye dönüşeceğini de müjdeleyelim.

2 - Üç yılda "Altın Kestane"

Malum milletçe her şeyin 'en iyilerine' çok takıntılıyız. Ya en kötüler... Arka Pencere, en kötülere de kucak açmak için Altın Kestane ödüllerini dağıtmaya başladı. Vizyona giren yerli filmler arasından 'en fenaları' seçti. Birinci yıl "Gecenin Kanatları", ikinci yıl "Sultanın Sırrı", üçüncü yıl ise "Ay Büyürken Uyuyamam" 'en fena film' seçildi. Ne kadar da isabetli seçimler yapılmış ya...

3 - Üç yılda 2 binden fazla film

Her hafta vizyona giren filmlerin eleştirilerini "Çok Bilen Adam" bölümü başlığı ile eksiksiz Arka Pencere'de okudunuz. Bunun yanı sıra "Aşkta da Üstün", "Lekeli Adam", "Gizli Ajan", "Aile Oyunu" bölümlerinde de birçok filmin eleştirisi yer aldı dergide. Kabaca bir hesaplama 2 binden fazla film ele alınmış üç yılda. Üstelik 50'ye yakın sinema yazarının kaleminden...

4 - Üç yılda 'bir sansür'

Facebook, sağ olsun Sylvia Kristel'in fotoğrafı yüzünden derginin sayfasını kapattı. Hâlâ da kapalı... Böylece sosyal paylaşım sitesi olarak nam salan site, derginin tarihine 'sansürcü' olarak geçiverdi. Anladık ki, çabalarımız birilerini rahatsız ediyor. Efendim, Arka Pencere rahatsız etmeye devam edecek!

5 - Üç yılda sayısız Hitchcock fotoğrafı

Bildiğiniz gibi, Arka Pencere'nin arka kapağı ilham kaynağımız Alfred Hitchcock'a ayrılıyor. Bir fotoğraf eşliğinde ustadan bir alıntıya yer veriliyor. Derginin alametifarikası olan bu tercih, ancak çok özel durumlarda uygulanmıyor. Şimdiye kadar 150'yi aşkın farklı Hitchcock fotoğrafı yer aldı dergide. İyi ki fotoğraf çekilmeyi seviyormuş üstat!

ROCK FM 94.5

VIDEO SHOW FILM TELEVISION
DVD CINEMATIC COMMUNITY
WORK THINK PRODUCTION MOVIE DVD SCREENPLAY
TODAY NEW TELEVISION MOVIES MOVING VIDEO FILM SHOW
FILM PRODUCTION CLOSE-UP
PRODUCTION SHOW ACTOR FILM SHOWING MOTION THRILLER HORROR CLOSE-UP MONEY
ACTION MOVING TELEVISION MONEY SCREENPLAY COMMUNITY THINK BUSINESS PRO
MOVIES CINEMATIC HORROR DVD COMMUNITY SCREEN VIDEO NETWORK PRODUCTION
CLOSE-UP SHOWING PICTURE PRODUCTION CINEMATIC SCREEN SHOW
SHOW ACTOR VIDEO INDUSTRY SHOW ACTOR SHOWING SCREENPLAY TELEVISION MOVIE COMMUNITY
PRODUCTION TELEVISION PRODUCTION MOVIES PROJECT COPY CLOSE-UP THRILLER SCREENPLAY
INDUSTRY PICTURE MOVIE COMMUNITY CINEMATIC TELEVISION COPY COMMUNITY PRODUCTION FILM
HINK COMMUNITY SCREENPLAY COPY MOTION INDUSTRY SHOW ACTOR
MOVIES SCREEN THINK SHOWING 7. CADDE HORROR PICTURE SCREENPLAY BUSINESS MOVING
TELEVISION PROJECT TELEVISION COMEDY FILM NETWORK PRODUCTION MOVIES PRODUCTION
DVD PRODUCTION COMEDY SHOW ACTOR SCREENPLAY PRODUCTION SHOWING
CINEMATIC PUBLIC SHOWING PICTURE SHOW VIDEO COMMUNITY PICTURE THINK TELEVISION
ICTURE TELEVISION FILM SHOW VIDEO COMEDY PRODUCTION
NEW PRODUCTION COMMUNITY CINEMATIC SHOW ACTOR SCREENPLAY NEW PRODUCTION
TODAY BUSINESS SCREENPLAY DVD MOVIE THINK PRODUCTION THINK MOVIE NETWORK SCREENPLAY
SHOW ACTOR MOTION FILM VIDEO MOVING MOVIES TELEVISION NEW TODAY PUBLIC COMEDY
NETWORK SHOW CLOSE-UP MOTION SHOWING FILM PRODUCTION THRI
ACTION MONEY HORROR THRILLER SCREENPLAY MONEY TELEVISION DVD MOVING PRO
PROJECT BUSINESS THINK COMMUNITY NETWORK VIDEO SCREEN COMMUNITY DVD HORROR CINEMATIC
PRODUCTION DVD INDUSTRY PRODUCTION PICTURE SHOWING
SCREEN CINEMATIC THINK PRODUCTION NETWORK SHOWING
SHOW SCREENPLAY SHOWING SHOW ACTOR INDUSTRY VIDEO
CLOSE-UP COPY PROJECT MOVIES PRODUCTION
THINK SCREENPLAY

**SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA
KEYİFLİ BİR YOLCULUK**

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00-00.00 ARASI **94.5 ROCK FM'DE**

“ İtiraf Ediyorum'da (I Confess) yalnızca izleyiciler değil, bazı eleştirmenler de bir rahibin kendi yaşamını riske atmak pahasına bir sırrın bekçiliğini yapmasının gülünç olduğunu düşündüler. ”

Alfred Hitchcock